

Τό τέλος ἔγγιζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι.
'Ανάνηψον οὖν, ἵνα φείσηται σου Χριστὸς ὁ
Θεός, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πλη-
ρῶν.

***

'Ημάρτηκα, ἐπλημμέλησα, καὶ ἡθέτησα τὴν
ἐντολὴν σου· ὅτι ἐν ἀμαρτίαις προήχθην, καὶ
προσέθηκα τοῖς μώλωψι τραπάμα ἐμοί. 'Αλλ'
αὐτὸς με ἐλέησον ὡς εὔσπλαχνος, ὁ τῶν Πα-
τέρων Θεός.

***

Τὰ κρύφια τῆς καρδίας μου, ἔξηγόρευσά σοι
τῷ Κριτῇ μου· ἵδε μου τὴν ταπείνωσιν, ἵδε καὶ
τὴν θλίψιν μου, καὶ πρόσχες τῇ κρίσει μου νῦν
καὶ αὐτός με ἐλέησον ὡς εὔσπλαχνος, ὁ τῶν Πα-
τέρων Θεός.

***

Σαοὺλ ποτέ, ὡς ἀπώλεσε, τοῦ πατρὸς αὐ-
τοῦ ψυχὴ τὰς ὄντων, πάροδοι γον τὸ βασιλεῖον
εὗρε, πρὸς ἀνάρρησιν. 'Αλλ' ὅρα μὴ λάθης
σαντήν, τὰς κτηνώδεις δοξάεις σου, προκρίνου-
σα τῆς βασιλείας Χριστοῦ.

***

Δαινὸς ποτέ, ὁ πατρόθεος, εἰ καὶ ἡμαρτεῖς
τῶς Ψυχὴ μου, βέλει μὲν τοξευθεὶς τῆς μοι-
χείας, τῷ δὲ δόρατι ἀλούς τῆς τοῦ φόβου πο-
νῆς. 'Αλλ' αὐτὴ τὰ βαρύτερα τῶν ἔργων νο-
σεῖς, ταῖς πρὸς τὴν γνώμην ὄρμαῖς.

('Απὸ τὸ ΤΡΙΩΔΙΟ)

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΔΙΓΕΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ

1

"Αν καυχηθῆς, νεώτερε, νὰ γίνης ἀπελάτης,
τὴν γάδιδον ταύτην ἔπαρε καὶ κάτελθε εἰς
βίγλαν,
καὶ ἀν νηστεῦσαι δύνασαι ἡμέρας δεκαπέντε,
μηδ' ὑπνον εἰς τὰ βλέφαρα λάθης τῶν ὀφθαλ-
μῶν σου,
καὶ μετὰ ταῦτα ἀπελθὼν λέοντας νὰ σκοτώσῃς,
καὶ ἐκείνων τὰ δερμάτια ἀν φέρῃς ἐδῶ πάντα,
καὶ πάλιν ἐὰν δύνασαι εἰς βίγλαν νὰ κατέβῃς
ὅταν περνοῦν οἱ ἄρχοντες μετὰ πολλοῦ τοῦ
πλήθους,
ἔχοντας νύμφην καὶ γαμβρὸν νὰ ἔμπης εἰς τὸ
μέσον
νὰ πάρῃς νύμφην καὶ γαμπρὸν ἐνθάδε γὰ ἐλ-
θῆτε
ἡ νὰ πάρῃς τὴν νεόνυμφον, ἐδῶ νὰ τηνέ φέρῃς,
τότε, πληροφορήθητι, νὰ γίνης ἀπελάτης.

2

'Ος εἶδεν ὁ Φιλόπαππος χαρίσμασι τοιούτοις,
ἐκεῖνος εἶπε πρὸς ἐμέ· «Νεώτερε, καλέ μου,
τὸν πόλεμον κατάλειψον καὶ ποίησον ἀγάπην...»

3

Καὶ ὁ χιτῶν τῆς Μαξιμοῦς ὑπῆρχεν ἀραχνώ-
δης,
πάντα καθάπερ ἔσοπτρον ἐφαίνοντο τὰ μέλη,
καὶ τοὺς μαστοὺς προκύπτοντας μικρὸν ἄρτι
τῶν στέργων.

καὶ ἐτρώθη μου ἡ ψυχὴ, ὥραία γὰρ ὑπῆρχε.
'Ως δὲ ἀνήφθη ὁ πυρός ὁ τῆς ἐπιθυμίας,
οὐκ είχον ὅστις γένωμαι, καθόλου ἐφλεγόμην,
πάντα λοιπὸν ἐσπούδαξα φυγεῖν τὴν ἀμαρτίαν,
καὶ ἐμαυτὸν κατηγορῶν, ταῦτα ἐλογίζομην:

⁷Ω δαίμον, διατί ἐρᾶς πάντων τῶν ἀλλοτρίων,
πηγὴν ἔχων ἀθόλωτον δῆην μεμυρισμένην;

4

Ἐκεῖ τὴν κόρην ἔχαιρε καὶ τὰ λαμπρά του
κάλλη,
καὶ τὴν τρυγόνα τὴν τερπνήν καὶ ἀσπρονήν πε-
ριστέρα.

Ἐκεῖ τ' ἀηδόνια κιλαδοῦν, τὰ χελιδόνια ψάλ-
λουν
καὶ φιττακοὶ καὶ γερανοὶ λαμπρῶς γὰρ μελω-
δοῦσι

5

... Σείσθητι, ἡ γῆ, θρηνήσον πᾶς ὁ κόσμος·
ὦ Ἰηλί, ζοφώθητι, κρύψον σου τὰς ἀκτίνας·
σελήνη μελανώθητι, μηρέτι δαδουχήσῃς·
αἱ τῶν ἀστέρων ἄπτασαι σβέσθητε φρυκτωρίαι,
τὸ γὰρ ἀστρον τὸ φαεινὸν τὸ λάμψαν ἐν τῷ
κόσμῳ,
ὅ Διγενῆς Βασίλειος, πάντων νέων ὁ κόσμος,
καὶ ἡ τούτου διόξυγος, τῶν γυναικῶν ἡ δόξα,
ἐν μιᾷ δῷρᾳ ἔδυναν ἄφνω ἀπὸ τοῦ κόσμου.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

'Εποίταξε τ' ἀστέρια, κι ἐκεῖνα ἀναγαλλιάσαν,
καὶ τὴν ἀχτινοβόλησαν καὶ δὲν τὴν ἐσκεπάσαν·
κι ἀπὸ τὸ πέλαιο, ποὺ πατεῖ χωρὶς νὰ τὸ σου-
φρώνει,
κυπαρισσένια ἀνάερα τ' ἀνάστημα στηρίζει,
κι ἀνεὶ τς ἀγκάλες μ' ἔφωτα καὶ μὲ ταπεινο-
σύνη,
κι ἔδειξεν πᾶσαν διορφιὰ καὶ πᾶσαν καλοσύνη.
Τότε ἀπὸ φῶς μεσημερὸν ἡ νύχτα πλημμυ-
ρίζει,
κι ἡ χτίσις ἔγινε ναὸς ποὺ ὄλοῦθε λαμπτυχεῖ.

(Κορητικός, ἀπ' τὸ Ἀπόσπ. 21)

ΔΗΜΟΤΙΚΑ

1

Σείστηκε ἡ Μάνη, σείστηκε, σείστηκε, ἡ "Α-
για Μαύρα,
σείστηκε δι πύργος τοῦ Δαφνιοῦ ἀπ' τὰ πολλὰ
ντυσφέκαια.

Κάνε σὲ γάμους πέφτουνε, κάνε σὲ πανηγύρια;
Μήτε σὲ γάμους πέφτουνε, μήτε σὲ πανηγύρια.
Μεράκος κάνει πόλεμο μὲ τὸ Σαντογιαννάκη
κι δι Ζαχαριάς ξαγνάντησεν ἀπὸ ψηλὴν ωρούνλα
ψιλὴ φιονίτσα ἔβγαλε, ὅσην κι ἀν ἐδυνάστη:
«Τὴν μπάντα κάμετε, Τουρκιά, καὶ χώρια οἱ

Ρομαῖοι,

τι θὰ περάσει δι Ζαχαριάς τὸν πύργο γιὰ ν
ἀνέβει.

2

Δέν πρέπει ἐγώ νὰ χαίρομαι, οὐδὲ κρασὶ νὰ
πίνω,